

Arrest

nr. 160 452 van 20 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 1 september 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gelet op arrest nr. 157 773 van 4 december 2015 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 8 januari 2016 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat T. VERBEKE loco advocaat J. BAELDE, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 november 2014 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 28 november 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 11 maart 2015 en op 27 mei 2015.

1.3. Op 12 augustus 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 13 augustus 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Aangaande A.H.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u op 19 november 1983 geboren in Mazraa te Beiroet, Libanon. U bent van Palestijnse origine. Uw ouders zijn oorspronkelijk afkomstig uit Haifa en werden er in 1948 verdreven. U bent als Palestijnse vluchteling geregistreerd bij UNWRA en u bent soenitische moslim van religie. U ontving geen steun van UNWRA. U groeide op in de wijk Sabra te Beiroet. U ging tot het vierde leerjaar naar school in de privé school El Almiya. U werkte vervolgens als loodgieter op zelfstandige basis, zowel binnen als buiten het kamp. U bent niet politiek actief. U trouwde in 2003 met S.(...) C.(...) (O.V 7982258), het huwelijk werd wettelijk geregistreerd in 2004. Nu uw huwelijk ging u in het Shatila kamp wonen in de wijk Madrasat Riha, waar uw famolie een huis had U heeft vijf kinderen. De vier oudste zijn in Burch el Barashna geboren en de jongste in België. Uw kinderen gingen in Libanon naar dezelfde privé school als u, meer bepaald de El Almiya school.

Op 9 oktober 2014 ging u naar u werk. Uw vrouw bracht de kinderen naar school. Uw vrouw belde u op en vroeg u al huilend en schreeuwend naar huis te komen. U rende terug naar huis en trof uw vrouw thuis in alle staten aan. Ze zei dat dat H.(...) H.(...), een in de buurt berucht persoon en tevens lid van Amal, was binnengekomen. Nadat ze begon te schreeuwen, is hij gevlucht. U ging naar S.(...) de oom van uw vrouw en vertelde wat er gebeurd was. S.(...) werkte voor ‘maktab el Saiqi’, een bureau van een politiek geïnspireerde organisatie. Hij en een aantal medewerkers gingen samen met u naar Hay Ferhaan de plaats waar H.(...) woonde en werkte. Aan de ingang van de wijk werden jullie staande gehouden. S.(...) vroeg naar H.(...) en legde uit waarom hij hem wilde spreken. De jongeren van Hay el Ferhaan zeiden dat jullie weg moesten gaan. U viel de jonge man aan en gaf hem een klap. Het kwam tot een gevecht tussen beide kampen, er werden wapens bovengehaald en er werden schoten gelost. U verstopte zich En plots hoorde u iemand roepen :” Mijn broer is gedood.” Op dat moment besloot u te vluchten. U zag dat S.(...) geraakt werd. U schoot hem niet ter hulp, maar u rende naar huis, pakte een paar spullen in en vertrok direct met uw gezin uit Shatile-kamp Jullie gingen Wadi Zeina in het Zuidoosten van Libanon. Jullie verbleven er bij uw vriend K.(...) e.(...) Z.(...). naar . Uw vader kwam op bezoek in Wadi om u te vragen van uw vrouw te scheiden. Omwille van het voorval was de eer van de familie immers geschonden. U weigerde en koos voor uw vrouw. Hierop is uw vader kwaad vertrokken. U verbleef een maand in Wadi bij een van waaruit u uw vertrek begon te regelen. Op 14 oktober 2014 keerde u terug naar Beiroet om paspoorten aan te vragen. Jullie vertrokken op 12 november 2014 met het vliegtuig en landden ergens in Afrika waar u gedurende een week verbleef. Vervolgens namen jullie het vliegtuig naar België. Het plan was om verder te reizen naar het Verenigd Koninkrijk, maar in de transitzone is de smokkelaar er met jullie paspoorten vandoor gegaan. U vroeg op 19 november 2014 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer. Uw originele identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen alsook deze van uw vrouw en uw kinderen, een kopie van een registratiekaart van UNWRA, een huwelijksakte en een document van Fatah in verband met uw problemen, de geboorteakte van uw in België geboren dochter M.(...) en een rapport ivm artikel 1D

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die

stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, indien u deze zou willen. U verklaarde weliswaar dat u geen bijstand kreeg van UNRWA, doch dit bleek uw eigen keuze te zijn. Zo stelde u dat de bedienden van UNRWA neerkijken op mensen die hulp vragen en dat u dit niet wilde. U ging zich dan ook niet aanmelden om hulp te vragen of beroep te doen op de bijstand van UNRWA (CGVS A.(...) I p.5, p.6). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote ongerijmde verklaringen aflegden aangaande de periode nadat H.(...) bij uw vrouw was binnengevallen en u onderweg was naar Hay Ferhaan om H.(...) een lesje te leren. Zo zei uw vrouw dat de buurvrouw F.(...) tien minuten nadat u thuis was gekomen en weer vertrokken was de kinderen van de school was gaan halen (CGVS C.(...) II p.6). De buurvrouw had de kinderen naar huis gebracht. Dit wil dus zeggen dat de kinderen in de periode dat u naar de wijk el Farhaan ging thuis waren gekomen. Uw vrouw verklaarde dat de dochters panikeerden toen ze hun moeder zo zagen. Volgens uw vrouw hadden de dochters de koffers ingepakt (CGVS C.(...) II p.8). Dit klemt met uw verklaringen. U verklaarde immers dat de kinderen nog op school waren, toen u terug thuis kwam (CGVS A.(...) II p.5). U begon in te pakken en de buurvrouw ging de kinderen halen, zo zegt u (CGVS A.(...) II p.6). U geconfronteerd met deze tegengestelde verklaringen, hield voet bij stuk en zei dat de kinderen nog niet thuis waren en dat u de koffer ingepakt had. Dat jullie beider verklaringen over de laatste momenten voor het vertrek niet gelijklopen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het al dan niet aanwezig zijn van vier kinderen op het moment dat er gepakt moet worden is een factor die niet ongemerkt passeert.

Voorst dienen er nog een aantal kanttekeningen gemaakt te worden bij de aanvaring in de wijk van H.(...) H.(...). Volgens uw verklaringen had H.(...) H.(...) een slechte reputatie. Hij rookte hasj, dronk alcohol en is één van de slechteriken. Niemand durft hem aan te pakken. Hij is lid van een sterke organisatie Amal en heeft in die zin mensen achter zich staan, zo beschrijft u hem (CGVS A.(...) II p.6). U voegde er nog aan toe dat niemand problemen wil met H.(...) H.(...) (CGVS A.(...) II p.7). Enkel iemand die nog meer gesteund wordt door een nog sterkere organisatie zou, volgens uw inschatting, de confrontatie aandurven (CGVS A.(...) II p.7). U, een loodgieter, die niet aangesloten was bij een of andere partij, besloot toch H.(...) H.(...) een lesje te leren. U vond het immers niet kunnen dat de man bij u thuis binnen was geweest (CGVS A.(...) II p.7). U gevraagd hoe u dit wenste te realiseren gezien de achtergrond die u schetste van H.(...), stelde u dat u enkel wilde tonen aan H.(...) dat ook u mensen rondom u kon verenigen. Hiervoor was u bij de oom van uw vrouw gaan aankloppen die werkzaam was bij El Saiqi, een organisatie waarvan u niet goed wist wat ze nu precies deden (CGVS A.(...) I p.12). U verklaarde verder dat u de bedoeling had H.(...) H.(...) een lesje te leren en hierbij had u een vuistgevecht in gedachten. Toen er later tijdens de confrontatie ook schoten vielen, verklaarde u dat dit niet uw bedoeling was en u dit niet had voorzien. Dit is niet geloofwaardig. U haalde immers aan dat u bij jullie vertrek richting Hay Ferhaan reeds had opgemerkt dat de collega's van uw echtgenote haar oom wapens bij zich hadden (CGVS A.(...) II p.7). Dat u aldus niet zou hebben kunnen voorzien dat er schoten zouden vallen is niet aannemelijk (CGVS A.(...) II p.7). U verklaarde voorts nog dat jullie met een groepje van zes personen zonder enig plan naar de wijk el Farhaan, een bolwerk van Amal, vertrokken (CGVS A.(...) II p.9). Het was een spontane ingeving, zo zegt u (CGVS A.(...) II p.9). Ook dit is niet aannemelijk. U had zelf reeds de reputatie van H.(...) H.(...) uit de doeken gedaan. Daarenboven gaf u aan dat de wijk volledig in handen was van Amal, een organisatie wiens leden zich eender wat konden permitteren. Dat jullie dan zonder enige strategie of plan naar de wijk stapten en er H.(...) een lesje wilden leerden is niet geloofwaardig. In de wijk el Farhaan werden jullie door vier mensen van Amal tegengehouden. De openingszin van de oom S.(...) luidde :“We willen H.(...) H.(...) een lesje leren.” Dat uw oom het doel van jullie missie, gezien de achtergrond van de persoon en de wijk die u reeds geschetst had, niet enigszins tactvoller had kunnen aanbrengen, is evenmin geloofwaardig. Het te verwachten antwoord op de openingszin van S.(...) was dan ook om jullie aan te sporen te vertrekken (CGVS A.(...) II p.8). U ging daarop een van de jongens te lijf waarna de hele situatie escaleerde tot er uiteindelijk geschoten werd en er slachtoffers vielen. Het Commissariaat-generaal hecht dan ook geen geloof aan de door u geschetste gang van zaken. Het is immers ongeloofwaardig dat u met vijf andere mannen zonder enig plan een bolwerk van Amal wil binnendringen om een van hun leden een lesje te leren.

Niet alleen de actie zelf is ongeloofwaardig, ook het verdere verloop van uw relaas mist overtuigingskracht. Het is merkwaardig dat u niet informeerde naar het lot van de oom. U ging immers naar de man met een probleem. Deze schoot u te hulp en raakte tijdens het gevecht gewond. U zag de oom gewond op de grond, maar vluchtte gewoon weg en liet de oom daar achter (CGVS A.(...) II p.9). Dit kan nog enigszins begrepen worden in die zin dat u, die panisch van angst was, uw eigen hachje wilde redden. Het is echter niet aannemelijk dat u ook op een later moment geen enkele poging meer heeft ondernomen u over het lot van de oom te informeren en zelfs geen enkele navraag meer heeft gedaan naar de eventuele verdere ontwikkelingen van het conflict (CGVS A.(...) I p.19). U gevraagd waarom u hem niet gecontacteerd had, antwoordde dat u zijn telefoonnummer niet had. U zag er evenmin het nut van in om met de man te praten. Bovendien schaamde u zich omdat hij door u gewond was geraakt (CGVS A.(...) I p.20). Dit alles kan niet overtuigen. Indien de feiten die u aanhaalde zich werkelijk hebben voorgedaan kan logischerwijs van u verwacht worden dat u de oom nog zou gecontacteerd hebben, minstens u zou hebben proberen informeren over de verdere evolutie van het probleem. Dat u hierover niets weet is des te merkwaardiger gezien uw echtgenote wel nog contact zou hebben gehad met haar oom. S.(...) zou uw echtgenote immers zelf opgebeld hebben om te informeren naar haar en de baby. Hieruit kan afgeleid worden dat er wel degelijk een telefoonnummer voorhanden was. (C.(...) I p.5). Hiermee rekening houdende is het ook eens zo merkwaardig dat ook uw vrouw zelf niet heeft geïnformeerd naar de evolutie van het probleem. Oom S.(...) was immers een goed geplaatst persoon om op de hoogte te zijn van de verdere ontwikkelingen gezien zijn positie bij de organisatie el Shaqia, zijn deelname aan het gevecht en het feit dat hij zou achtergebleven zijn in Hay Ferhaan nadat u de wijk al weer was ontvlucht. Uw lakse houding om u te informeren over de verdere evolutie van het probleem, nochtans dé essentie van uw relaas, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U had zelfs nog een aantal andere personen in en buiten het kamp waar u nog contact mee had. Ook van deze mensen wilde u niet weten hoe het probleem verder geëvolueerd was. U wilde er niets meer van horen. Ook dit mag toch ten zeerste verbazen (CGVS A.(...) II p.9, p.10). U weet niet of uw ouders nog problemen ondervonden hadden omwille van uw probleem. Evenmin bent u op de hoogte of oom S.(...) nog problemen gekend had. U stelde dat de oom een organisatie achter zich had die hem zou beschermen. U besloot er niet naar te informeren (CGVS A.(...) II p.10, p.11).

U haalde eveneens aan dat u uw vader u op 9 oktober 2014 vroeg van uw vrouw te scheiden gezien de eer van de familie was geschonden door de inval van H.(...) H.(...) (CGVS A.(...) I p.15). U koos echter resoluut voor uw vrouw, waarop uw vader kwaad vertrok (CGVS A.(...) I p.16). Door deze beslissing werd u verstoten door uw familie. Uw ouders hebben geen zoon meer (CGVS C.(...) II p.11). Ondanks dat uw vader u verstoten had, wilde hij nog wel de moeite doen om jullie identiteitskaarten op de te halen in Wadi en deze op te sturen naar België. U stelde dat het nog steeds om uw vader ging en als u hem een gunst zou vragen zou hij dat doen (CGVS A.(...) I p.16). Verder blijkt dat het contact met uw ouders evenmin verbroken is. U had nog begin mei 2015 contact met hen om even te polsen hoe het met hen ging (CGVS A.(...) II p.3). Dat u, en bij uitbreiding uw echtgenote, aldus door uw familie verstoten zijn, kan gezien voorgaande dan ook niet worden volgehouden.

Er dient eveneens een opmerking te worden gemaakt bij jullie reisweg van Libanon naar België. Ook deze komt niet geloofwaardig over en wel omwille van volgende reden. Jullie namen het vliegtuig vanuit Beiroet naar Afrika. U heeft echter geen idee in welk Afrikaans land jullie aankwamen en vervolgens een week verbleven. U stelde hierover dat u niet interesseerde (CGVS A.(...) I p.17). U verklaarde dat de berichtgeving aan boord niet in het Arabisch gebeurde en u er bijgevolg niets van begreep. Dit is weinig geloofwaardig. Er kan verondersteld worden dat vliegtuigmaatschappijen die in het Midden-Oosten opstijgen hun passagiers ook in het Arabisch te woord staan. Bovendien reisde de smokkelaar mee. Hij verbleef zelfs gedurende een week samen met jullie in Afrika. Dat u niet even informeerde bij de man in kwestie waar u zich met uw vier kinderen en uw hoogzwangere vrouw bevond is niet geloofwaardig (CGVS A.(...) I p.17). Ook dit keer interesseerde het u niet, zo luidt uw verklaring. Uw enige zorg was in Europa raken. U kan met andere woorden uw reisweg niet aannemelijk maken.

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en vluchtmotieven.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. U verklaarde bovendien dat u voor uzelf en uw gezin ook paspoorten voor Palestijnse vluchtelingen kon verkrijgen voorafgaand aan jullie vlucht (CGVS A.(...) I p. 15). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Shatila erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo verklaarde u vooreerst dat u voor uw huwelijk met uw ouders in een woning in Sabra – niet in een vluchtelingenkamp, woonde. Dit huis was eigendom van uw familie. Na uw huwelijk ging u met uw echtgenote in het vluchtelingenkamp Shatila. Ook deze woning was eigendom van uw familie (CGVS A.(...) I p. 7 en 8). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u bij UNWRA geregistreerd was (CGVS A.(...) I p.5). Ter staving van dit gegeven legt u een UNWRA registratiekaart neer. U deed geen beroep op de diensten van UNWRA doch, zoals hoger reeds aangehaald, was dit uw eigen keuze (CGVS A.(...) I p.6). Zo maakte u geen gebruik van de medische centra van UNWRA. U verkoos het Hariri privé ziekenhuis. U vond de kwaliteit van de dienstverlening er beter (CGVS A.(...) I p.6). Ook uw kinderen gingen niet naar UNWRA scholen. U had hen ingeschreven in de privé school el Almiyah, een school net buiten het kamp gelegen. Een school waar ook u onderwijs genoten had (CGVS A.(...) I p.8). U moest hiervoor 600 dollar per kind per jaar betalen (CGVS A.(...) I p.8). De twee oudste kinderen gingen naar deze school, terwijl uw twee jongste kinderen gingen naar een kleuterschool in het kamp zelf. Voor deze scholing betaalde u 150 dollar per kind (CGVS A.(...) I p.9). U wilde geen gebruik maken van de UNWRA scholen omdat het onderwijs er van slechte kwaliteit was, zo zegt u (CGVS A.(...) p.9). Nog volgens uw verklaringen was u werkzaam als zelfstandig loodgieter en hield zich bezig met het installeren van sanitair en waterleidingen op werven zowel in als buiten het kamp. Met dit werk verdiende u gemiddeld 1000 dollar per maand, afhankelijk van de opdrachten (CGVS A.(...) I p.9). Nog volgens uw verklaringen had u soms iemand bij u in dienst wanneer u veel werk had (CGVS A.(...) I p. 9). Wat betreft de influx van de Syrische vluchtelingen en de weerslag ervan op het werk betreft, liet u optekenen dat Syriërs voor een lager loon wilden werken. U had echter een aantal vaste klanten die niet zomaar eender wilden laten komen. U kon op die manier toch een degelijk inkomen genereren (CGVS A.(...) I p.11). Om uw reis te bekostigen heeft u het huis in Shatila voor 35000 dollar verkocht aan uw buurman (CGVS A.(...) I p.18). Aangezien u over een vast klantenbestand beschikte en u zich, gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw verstoting door uw familie, eventueel tijdelijk bij uw ouders in hun huis zou kunnen vestigen bij terugkeer acht het CGVS dat u bij terugkeer naar Libanon

niet in mensonwaardige omstandigheden zou terecht komen. Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat uw ouders zouden gezegd hebben dat jullie niet naar hen mogen terugkeren als jullie asielaanvraag geweigerd wordt (CGVS C.(...) I p.3). Aangezien de door u ingeroepen vluchtmotieven als ongeloofwaardig geapprecieerd werden, kan aangenomen worden dat uw ouders hun enige zoon en zijn gezin wel onderdak zullen verlenen. U haalde voorts nog aan dat u en uw echtgenote het psychologisch moeilijk hebben. Uw echtgenote zou ook een psycholoog bezoeken (CGVS A.(...) II p.4). Ondanks dat u werd meegegeven dat u medische attesten hiervan kan doorsturen heeft u noch uw echtgenote tot op heden hier gevolg aan gegeven. Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig / ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politiek gemotiveerde moorden en afrekeningen plaatsvinden

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld, waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door voorgelegde documenten kunnen geenszins een ander licht werpen op voorgaande bevindingen. De identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen, uw huwelijksakte en uw UNRWA-registratiekaart bevestigen louter uw persoonsgegevens en deze van uw gezin, uw burgerlijke staat en het feit dat u en uw gezin bij UNRWA geregistreerd zijn. Deze feiten worden op zich niet betwist. Dat uw dochter M.(...) in België is geboren, een feit dat wordt aangetoond door haar geboorteakte, staat evenmin ter discussie toch dit heeft geen uitstaans met uw asielmotieven. Wat het document van Fatah tot slot betreft, dient allereerst te worden opgemerkt dat documenten slechts enige bewijswaarde kunnen worden toegekend wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Zoals reeds duidelijk werd uiteengezet is zulks in casu niet het geval. Voorts moet er worden op gewezen dat dit document op uw eigen vraag werd uitgereikt. U contacteerde een vriend in het kamp die op zijn buurt bij Fatah langsging om dit document aan te vragen (CGVS A.(...) I p. 3). U gevraagd hoe Fatah op de hoogte is van uw problemen, beperkt u zich tot het vage antwoord dat in het kamp alles zich onder de controle van Fatah afspeelt. Noch uit uw verklaringen noch uit deze van uw echtgenote blijkt dat Fatah voor jullie vlucht betrokken was, laat staan op de hoogte was, van het conflict waarin u zou zijn verwickeld. Het enige wat uw verklaringen kan worden afgeleid dat Fatah van het (beweerde) conflict werd ingelicht nadat uw vriend bij hen langsging met de vraag een document over het probleem op te stellen. Er kunnen dan ook vragen worden gesteld bij de authenticiteit van dit document. Opmerkelijk is tevens het feit dat in het door Fatah opgestelde document melding wordt gemaakt van pogingen die door het veiligheidscomité werden ondernomen om het conflict op een vreedzame wijze op te lossen (zie vertaling document CGVS A.(...) I p. 14). Hierover repte u doorheen uw verschillende gehoren met geen woord, zelf niet wanneer u werd gevraagd de inhoud van het betreffende document weer te geven (CGVS A.(...) I p. 3). Er kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u dit zou weten indien de door u aangehaalde feiten de waarheid betreffen en Fatah dit document nadien naar waarheid zou hebben opgesteld. Het geheel van voorgaande bevindingen maakt dat echter geen bewijswaarde kan worden toegekend aan het door u voorgelegde document van Fatah. Het rapport betreffende artikel 1D is een algemeen document over de toepassing van artikel 1D. Dit document kan dan ook geenszins een ander licht werpen op bovenstaande appreciatie van de Commissaris-generaal dat, na een grondige en individuele beoordeling van uw asielaanvraag, dient te worden besloten dat u conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In hoofde van uw echtgenote werd door de Commissaris-generaal eveneens besloten tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Aangaande C.S.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u op 4 september 1986 geboren in Sabra, Beiroet. U bent van Palestijnse origine. U bent als Palestijnse vluchteling geregistreerd bij UNWRA en u bent soenitische moslim van religie. U groeide op in Sabra samen met uw broer en uw zus. U bent tot het vierde leerjaar naar school geweest. De relatie met uw eigen familie verloopt moeizaam. U werd als kind slecht behandeld. Uw familie verhuisde naar Tripoli in een wijk in de buurt van de haven. Na uw huwelijk in 2003 met A.(...) H.(...) (O.V. 7.982.258) verhuisde u naar het Shatila kamp. U heeft vijf kinderen. De vier oudste kinderen zijn in Libanon geboren, uw jongste dochter M.(...) werd in België geboren

Op 9 oktober 2014 ging uw man naar zijn werk en u bracht de kinderen naar school. Toen u terugkwam en u het huis wilde binnenkomen, drong een zekere H.(...) H.(...), een beruchte persoon in de buurt en tevens een lid van Amal, uw huis binnen en verkrachtte u. U huilde en schreeuwde en na een kwartier ging de man weer weg. U belde uw man op en vroeg hem al huilend naar huis te komen. Uw man rende terug naar huis en trof u thuis in alle staten aan. U vertelde uw man dat H.(...) H.(...) het huis was binnengedrongen maar u vertelde hem niet dat u verkracht werd. Uw man vertrok hierop onmiddellijk naar uw oom S.(...). S.(...) werkte voor ‘maktab el Saiqi’, een bureau van een politiek geïnspireerde organisatie. Hij en een aantal medewerkers gingen samen met uw man naar Hay Ferhaan, de plaats waar H.(...) woonde en werkte. Aan de ingang van de wijk werden ze staande gehouden. S.(...) vroeg naar H.(...) en legde uit waarom hij hem wilde spreken. De jongeren van Hay el Ferhaan zeiden dat ze weg moesten gaan. Uw man viel de jonge man aan en gaf hem een klap. Het kwam tot een gevecht tussen beide kampen, er werden wapens bovengehaald en er werden schoten gelost. Uw man verstopte zich, en plots hoorde hij iemand roepen :” Mijn broer is gedood.” Hij zag eveneens dat uw oom S.(...) gewond op de grond lag en vluchtte hierop, zonder hem hulp te bieden, weg naar huis.. Jullie zouden jullie spullen gepakt hebben en vervolgens direct jullie woning en het kamp ontvlucht zijn.

Samen met uw gezin ging u naar Wadi Zeina in het Zuidoosten van Libanon. . Jullie verbleven er bij een vriend van uw man, K.(...) e.(...) A.(...). Uw schoonvader kwam op bezoek in Wadi om uw man te vragen van u te scheiden en dit omdat de eer van de familie was aangetast door de inval in uw woning. Uw man weigerde waarop uw schoonvader kwaad vertrok. Uw schoonfamilie zou jullie hierdoor verstoten hebben. Tijdens jullie verblijf in Wadi Zeina bereidde uw man jullie vlucht uit Libanon voor. Op 14 oktober 2014 keerde u terug naar Beiroet om paspoorten aan te vragen. Jullie vertrokken op 12 november 2014 met het vliegtuig en landden ergens in Afrika waar u gedurende een week verbleef. Vervolgens namen jullie het vliegtuig naar België. Het plan was om verder te reizen naar het Verenigd Koninkrijk, maar in de transitzone is de smokkelaar er met jullie paspoorten vandoor gegaan. U vroeg op 19 november 2014 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen alsook deze van uw man en uw kinderen, een kopie van een registratiekaart van UNWRA, een huwelijksakte, een document van Fatah in verband met uw problemen, een Belgische geboorteakte van uw dochter M.(...) en een rapport betreffende artikel 1D

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich in het kader van uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot. In hoofde van uw echtgenoot werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde, een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag om dezelfde redenen geen positief gevolg worden gegeven. De beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt :

" Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te

genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, indien u deze zou willen. U verklaarde weliswaar dat u geen bijstand kreeg van UNRWA, doch dit bleek uw eigen keuze te zijn. Zo stelde u dat de bedienden van UNRWA neerkijken op mensen die hulp vragen en dat u dit niet wilde. U ging zich dan ook niet aanmelden om hulp te vragen of beroep te doen op de bijstand van UNRWA (CGVS A.(...) I p.5, p.6). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote ongerijmde verklaringen aflegden aangaande de periode nadat H.(...) bij uw vrouw was binnengevallen en u onderweg was naar Hay Ferhaan om H.(...) een lesje te leren. Zo zei uw vrouw dat de buurvrouw F.(...) tien minuten nadat u thuis was gekomen en weer vertrokken was de kinderen van de school was gaan halen (CGVS C.(...) II p.6). De buurvrouw had de kinderen naar huis gebracht. Dit wil dus zeggen dat de kinderen in de periode dat u naar de wijk el Farhaan ging thuis waren gekomen. Uw vrouw verklaarde dat de dochters panikeerden toen ze hun moeder zo zagen. Volgens uw vrouw hadden de dochters de koffers ingepakt (CGVS C.(...) II p.8). Dit klemt met uw verklaringen. U verklaarde immers dat de kinderen nog op school waren, toen u terug thuis kwam (CGVS A.(...) II p.5). U begon in te pakken en de buurvrouw ging de kinderen halen, zo zegt u (CGVS A.(...) II p.6). U geconfronteerd met deze tegengestelde verklaringen, hield voet bij stuk en zei dat de kinderen nog niet thuis waren en dat u de koffer ingepakt had. Dat jullie beider verklaringen over de laatste momenten voor het vertrek niet gelijklopen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het al dan niet aanwezig zijn van vier kinderen op het moment dat er gepakt moet worden is een factor die niet ongemerkt passeert.

Voorst dienen er nog een aantal kanttekeningen gemaakt te worden bij de aanvaring in de wijk van H.(...) H.(...). Volgens uw verklaringen had H.(...) H.(...) een slechte reputatie. Hij rookte hasj, dronk alcohol en is één van de slechteriken. Niemand durft hem aan te pakken. Hij is lid van een sterke organisatie Amal en heeft in die zin mensen achter zich staan, zo beschrijft u hem (CGVS A.(...) II p.6). U voegde er nog aan toe dat niemand problemen wil met H.(...) H.(...) (CGVS A.(...) II p.7). Enkel iemand die nog meer gesteund wordt door een nog sterkere organisatie zou, volgens uw inschatting, de confrontatie aandurven (CGVS A.(...) II p.7). U, een loodgieter, die niet aangesloten was bij een of andere partij, besloot toch H.(...) H.(...) een lesje te leren. U vond het immers niet kunnen dat de man bij u thuis binnen was geweest (CGVS A.(...) II p.7). U gevraagd hoe u dit wenste te realiseren gezien de achtergrond die u schetste van H.(...), stelde u dat u enkel wilde tonen aan H.(...) dat ook u mensen rondom u kon verenigen. Hiervoor was u bij de oom van uw vrouw gaan aankloppen die werkzaam was bij El Saiqi, een organisatie waarvan u niet goed wist wat ze nu precies deden (CGVS A.(...) I p.12). U verklaarde verder dat u de bedoeling had H.(...) H.(...) een lesje te leren en hierbij had u een vuistgevecht in gedachten. Toen er later tijdens de confrontatie ook schoten vielen, verklaarde u dat dit niet uw bedoeling was en u dit niet had voorzien. Dit is niet geloofwaardig. U haalde immers aan dat u bij jullie vertrek richting Hay Ferhaan reeds had opgemerkt dat de collega's van uw echtgenote haar oom wapens bij zich hadden (CGVS A.(...) II p.7). Dat u aldus niet zou hebben kunnen voorzien dat er schoten zouden vallen is niet aannemelijk (CGVS A.(...) II p.7). U verklaarde voorts nog dat jullie met een groepje van zes personen zonder enig plan naar de wijk el Farhaan, een bolwerk van Amal, vertrokken (CGVS A.(...) II p.9). Het was een spontane ingeving, zo zegt u (CGVS A.(...) II p.9). Ook dit is niet aannemelijk. U had zelf reeds de reputatie van H.(...) H.(...) uit de doeken gedaan. Daarenboven gaf u aan dat de wijk volledig in handen was van Amal, een organisatie wiens leden zich eender wat konden permitteren. Dat jullie dan zonder enige strategie of plan naar de wijk stapten en er H.(...) een lesje wilden leerden is niet geloofwaardig. In de wijk el Farhaan werden jullie door vier mensen van Amal tegengehouden. De openingszin van de oom S.(...) luidde :“We willen H.(...) H.(...) een lesje leren.” Dat uw oom het doel van jullie missie, gezien de achtergrond van de persoon en de wijk die u reeds geschetst had, niet enigszins tactvoller had kunnen aanbrengen, is evenmin geloofwaardig. Het te verwachten antwoord op de openingszin van S.(...) was dan ook om jullie aan te sporen te vertrekken (CGVS A.(...) II p.8). U ging daarop een van de jongens te lijf waarna de hele situatie escaleerde tot er uiteindelijk geschoten werd en er slachtoffers vielen. Het Commissariaat-generaal hecht dan ook geen geloof aan de door u geschetste gang van zaken. Het is immers ongeloofwaardig dat u met vijf andere

mannen zonder enig plan een bolwerk van Amal wil binnendringen om een van hun leden een lesje te leren.

Niet alleen de actie zelf is ongeloofwaardig, ook het verdere verloop van uw relaas mist overtuigingskracht. Het is merkwaardig dat u niet informeerde naar het lot van de oom. U ging immers naar de man met een probleem. Deze schoot u te hulp en raakte tijdens het gevecht gewond. U zag de oom gewond op de grond, maar vluchtte gewoon weg en liet de oom daar achter (CGVS A.(...) II p.9). Dit kan nog enigszins begrepen worden in die zin dat u, die panisch van angst was, uw eigen hachje wilde redden. Het is echter niet aannemelijk dat u ook op een later moment geen enkele poging meer heeft ondernomen u over het lot van de oom te informeren en zelfs geen enkele navraag meer heeft gedaan naar de eventuele verdere ontwikkelingen van het conflict (CGVS A.(...) I p.19). U gevraagd waarom u hem niet gecontacteerd had, antwoordde dat u zijn telefoonnummer niet had. U zag er evenmin het nut van in om met de man te praten. Bovendien schaamde u zich omdat hij door u gewond was geraakt (CGVS A.(...) I p.20). Dit alles kan niet overtuigen. Indien de feiten die u aanhaalde zich werkelijk hebben voorgedaan kan logischerwijs van u verwacht worden dat u de oom nog zou gecontacteerd hebben, minstens u zou hebben proberen informeren over de verdere evolutie van het probleem. Dat u hierover niets weet is des te merkwaardiger gezien uw echtgenote wel nog contact zou hebben gehad met haar oom. S.(...) zou uw echtgenote immers zelf opgebeld hebben om te informeren naar haar en de baby. Hieruit kan afgeleid worden dat er wel degelijk een telefoonnummer voorhanden was. (C.(...) I p.5). Hiermee rekening houdende is het ook eens zo merkwaardig dat ook uw vrouw zelf niet heeft geïnformeerd naar de evolutie van het probleem. Oom S.(...) was immers een goed geplaatst persoon om op de hoogte te zijn van de verdere ontwikkelingen gezien zijn positie bij de organisatie el Shaqia, zijn deelname aan het gevecht en het feit dat hij zou achtergebleven zijn in Hay Ferhaan nadat u de wijk al weer was ontvlucht. Uw lakse houding om u te informeren over de verdere evolutie van het probleem, nochtans dé essentie van uw relaas, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U had zelfs nog een aantal andere personen in en buiten het kamp waar u nog contact mee had. Ook van deze mensen wilde u niet weten hoe het probleem verder geëvolueerd was. U wilde er niets meer van horen. Ook dit mag toch ten zeerste verbazen (CGVS A.(...) II p.9, p.10). U weet niet of uw ouders nog problemen ondervonden hadden omwille van uw probleem. Evenmin bent u op de hoogte of oom S.(...) nog problemen gekend had. U stelde dat de oom een organisatie achter zich had die hem zou beschermen. U besloot er niet naar te informeren (CGVS A.(...) II p.10, p.11).

U haalde eveneens aan dat u uw vader u op 9 oktober 2014 vroeg van uw vrouw te scheiden gezien de eer van de familie was geschonden door de inval van H.(...) H.(...) (CGVS A.(...) I p.15). U koos echter resoluut voor uw vrouw, waarop uw vader kwaad vertrok (CGVS A.(...) I p.16). Door deze beslissing werd u verstoten door uw familie. Uw ouders hebben geen zoon meer (CGVS C.(...) II p.11). Ondanks dat uw vader u verstoten had, wilde hij nog wel de moeite doen om jullie identiteitskaarten op de te halen in Wadi en deze op te sturen naar België. U stelde dat het nog steeds om uw vader ging en als u hem een gunst zou vragen zou hij dat doen (CGVS A.(...) I p.16). Verder blijkt dat het contact met uw ouders evenmin verbroken is. U had nog begin mei 2015 contact met hen om even te polsen hoe het met hen ging (CGVS A.(...) II p.3). Dat u, en bij uitbreiding uw echtgenote, aldus door uw familie verstoten zijn, kan gezien voorgaande dan ook niet worden volgehouden.

Er dient eveneens een opmerking te worden gemaakt bij jullie reisweg van Libanon naar België. Ook deze komt niet geloofwaardig over en wel omwille van volgende reden. Jullie namen het vliegtuig vanuit Beiroet naar Afrika. U heeft echter geen idee in welk Afrikaans land jullie aankwamen en vervolgens een week verbleven. U stelde hierover dat u niet interesseerde (CGVS A.(...) I p.17). U verklaarde dat de berichtgeving aan boord niet in het Arabisch gebeurde en u er bijgevolg niets van begreep. Dit is weinig geloofwaardig. Er kan verondersteld worden dat vliegtuigmaatschappijen die in het Midden-Oosten opstijgen hun passagiers ook in het Arabisch te woord staan. Bovendien reisde de smokkelaar mee. Hij verbleef zelfs gedurende een week samen met jullie in Afrika. Dat u niet even informeerde bij de man in kwestie waar u zich met uw vier kinderen en uw hoogzwangere vrouw bevond is niet geloofwaardig (CGVS A.(...) I p.17). Ook dit keer interesseerde het u niet, zo luidt uw verklaring. Uw enige zorg was in Europa raken. U kan met andere woorden uw reisweg niet aannemelijk maken.

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en vluchtmotieven.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds

bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. U verklaarde bovendien dat u voor uzelf en uw gezin ook paspoorten voor Palestijnse vluchtelingen kon verkrijgen voorafgaand aan jullie vlucht (CGVS A.(...) I p. 15). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Shatila erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo verklaarde u vooreerst dat u voor uw huwelijk met uw ouders in een woning in Sabra – niet in een vluchtelingenkamp, woonde. Dit huis was eigendom van uw familie. Na uw huwelijk ging u met uw echtgenote in het vluchtelingenkamp Shatila. Ook deze woning was eigendom van uw familie (CGVS A.(...) I p. 7 en 8). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u bij UNWRA geregistreerd was (CGVS A.(...) I p.5). Ter staving van dit gegeven legt u een UNWRA registratiekaart neer. U deed geen beroep op de diensten van UNWRA doch, zoals hoger reeds aangehaald, was dit uw eigen keuze (CGVS A.(...) I p.6). Zo maakte u geen gebruik van de medische centra van UNWRA. U verkoos het Hariri privé ziekenhuis. U vond de kwaliteit van de dienstverlening er beter (CGVS A.(...) I p.6). Ook uw kinderen gingen niet naar UNWRA scholen. U had hen ingeschreven in de privé school el Almiyah, een school net buiten het kamp gelegen. Een school waar ook u onderwijs genoten had (CGVS A.(...) I p.8). U moest hiervoor 600 dollar per kind per jaar betalen (CGVS A.(...) I p.8). De twee oudste kinderen gingen naar deze school, terwijl uw twee jongste kinderen gingen naar een kleuterschool in het kamp zelf. Voor deze scholing betaalde u 150 dollar per kind (CGVS A.(...) I p.9). U wilde geen gebruik maken van de UNWRA scholen omdat het onderwijs er van slechte kwaliteit was, zo zegt u (CGVS A.(...) p.9). Nog volgens uw verklaringen was u werkzaam als zelfstandig loodgieter en hield zich bezig met het installeren van sanitair en waterleidingen op werven zowel in als buiten het kamp. Met dit werk verdiende u gemiddeld 1000 dollar per maand, afhankelijk van de opdrachten (CGVS A.(...) I p.9). Nog volgens uw verklaringen had u soms iemand bij u in dienst wanneer u veel werk had (CGVS A.(...) I p. 9). Wat betreft de influx van de Syrische vluchtelingen en de weerslag ervan op het werk betreft, liet u optekenen dat Syriërs voor een lager loon wilden werken. U had echter een aantal vaste klanten die niet zomaar eender wilden laten komen. U kon op die manier toch een degelijk inkomen genereren (CGVS A.(...) I p.11). Om uw reis te bekostigen heeft u het huis in Shatila voor 35000 dollar verkocht aan uw buurman (CGVS A.(...) I p.18). Aangezien u over een vast klantenbestand beschikte en u zich,

gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw verstoting door uw familie, eventueel tijdelijk bij uw ouders in hun huis zou kunnen vestigen bij terugkeer acht het CGVS dat u bij terugkeer naar Libanon niet in mensonwaardige omstandigheden zou terecht komen. Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat uw ouders zouden gezegd hebben dat jullie niet naar hen mogen terugkeren als jullie asielaanvraag geweigerd wordt (CGVS C.(...) I p.3). Aangezien de door u ingeroepen vluchtmotieven als ongeloofwaardig geapprecieerd werden, kan aangenomen worden dat uw ouders hun enige zoon en zijn gezin wel onderdak zullen verlenen. U haalde voorts nog aan dat u en uw echtgenote het psychologisch moeilijk hebben. Uw echtgenote zou ook een psycholoog bezoeken (CGVS A.(...) II p.4). Ondanks dat u werd meegegeven dat u medische attesten hiervan kan doorsturen heeft u noch uw echtgenote tot op heden hier gevolg aan gegeven. Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig / ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen

in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politiek gemotiveerde moorden en afrekeningen plaatsvinden

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld, waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door voorgelegde documenten kunnen geenszins een ander licht werpen op voorgaande bevindingen. De identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen, uw huwelijksakte en uw UNRWA-registratiekaart bevestigen louter uw persoonsgegevens en deze van uw gezin, uw burgerlijke staat en het feit dat u en uw gezin bij UNRWA geregistreerd zijn. Deze feiten worden op zich niet betwist. Dat uw dochter M.(...) in België is geboren, een feit dat wordt aangetoond door haar geboorteakte, staat evenmin ter discussie toch dit heeft geen uitstaans met uw asielmotieven. Wat het document van Fatah tot slot betreft, dient allereerst te worden opgemerkt dat documenten slechts enige bewijswaarde kunnen worden toegekend wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Zoals reeds duidelijk werd uiteengezet is zulks in casu niet het geval. Voorts moet er worden op gewezen dat dit document op uw eigen vraag werd uitgereikt. U contacteerde een vriend in het kamp die op zijn buurt bij Fatah langsging om dit document aan te vragen (CGVS A.(...) I p. 3). U gevraagd hoe Fatah op de hoogte is van uw problemen, beperkt u zich tot het vage antwoord dat in het kamp alles zich onder de controle van Fatah afspeelt. Noch uit uw verklaringen noch uit deze van uw echtgenote blijkt dat Fatah voor jullie vlucht betrokken was, laat staan op de hoogte was, van het conflict waarin u zou zijn verwickeld. Het enige wat uw verklaringen kan worden afgeleid dat Fatah van het (beweerde) conflict werd ingelicht nadat uw vriend bij hen langsging met de vraag een document over het probleem op te stellen. Er kunnen dan ook vragen worden gesteld bij de authenticiteit van dit document. Opmerkelijk is tevens het feit dat in het door Fatah opgestelde document melding wordt gemaakt van pogingen die door het veiligheidscomité werden ondernomen om het conflict op een vreedzame wijze op te lossen (zie vertaling document CGVS A.(...) I p. 14). Hierover repte u doorheen uw verschillende gehoren met geen woord, zelf niet wanneer u werd gevraagd de inhoud van het betreffende document weer te geven (CGVS A.(...) I p. 3). Er kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u dit zou weten indien de door u aangehaalde feiten de waarheid betreffen en Fatah dit document nadien naar waarheid zou hebben opgesteld. Het geheel van voorgaande bevindingen maakt dat echter geen bewijswaarde kan worden toegekend aan het door u voorgelegde document van Fatah. Het rapport betreffende artikel 1D is een algemeen document over de toepassing van artikel 1D. Dit document kan dan ook geenszins een ander licht werpen op bovenstaande appreciatie van de Commissarisgeneraal dat, na een grondige en individuele beoordeling van uw asielaanvraag, dient te worden besloten dat u conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus."

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 D van de Vluchtelingenconventie, artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 18 Handvest Grondrechten EU *juncto* de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, wijzen verzoekers op de onmogelijkheid tot terugkeer naar UNRWA -mandaatgebied. Deze onmogelijkheid in hun hoofde is van dubbele aard.

Vooreerst is er het gegeven dat hun jongste dochter M. over de Belgische nationaliteit beschikt en bijgevolg niet kan geacht worden terug te keren naar het Palestijns vluchtelingenkamp Shatila te Libanon. Hoewel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan op de hoogte is, werd met deze Belgische nationaliteit van hun dochter M. op geen enkele wijze rekening gehouden, zodat de bestreden beslissingen volgens verzoekers minstens op dit punt reeds manifest onzorgvuldig werden genomen. Verzoekers wijzen er in dit verband op dat hun dochter M. slechts een baby van een half jaar oud is, en zij bijgevolg voor de volle 100% aangewezen is op de zorg van haar ouders. Het is dan ook duidelijk dat zij hun dochter M. onmogelijk kunnen achterlaten in België om te kunnen terugkeren naar UNRWA-mandaatgebied. Verzoekers werpen te dezen op *“Overeenkomstig artikel 5 IVRK eerbiedigen de lidstaten de verantwoordelijkheden van de ouders terwijl overeenkomstig artikel 9 IVRK de lidstaten waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders. Overeenkomstig artikel 22bis Grondwet dient het belang van het kind de eerste overweging te zijn bij elke beslissing die een kind (al dan niet impliciet) aangaat, terwijl artikel 22 Grondwet een fundamentele bescherming van het gezinsleven impliceert. Ook artikel 8 EVRM behelst een fundamentele bescherming van het gezinsleven. Tenslotte incorporeert artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU evenzoveel een fundamentele bescherming van het gezinsleven.”* en zij menen dat in het licht van bovenstaande fundamentele bescherming van het gezinsleven en de rechten van het kind in het bijzonder, onmogelijk kan geoordeeld worden dat het kind M. als Belg in België moet achterblijven (als baby van 6 maanden oud), terwijl haar ouders worden geacht zich terug te begeven naar UNRWA-mandaatgebied te Libanon. Verzoekers betogen dat zij, door de bescherming van het kerngezin (ouders en minderjarige kinderen) en het verbod van de disproportionele inmenging in dit fundamentele gezinsleven, dan ook de facto in de onmogelijkheid zijn om terug te keren naar UNRWA-mandaatgebied. Hen in deze situatie alsnog uitsluiten van de asielbescherming houdt naar mening van verzoekers een schending in van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, volgens hetwelk het recht op asiel gegarandeerd dient te zijn overeenkomstig de voorschriften van het Verdrag van Genève. Zij verduidelijken dat van zodra wordt aangetoond dat geen UNRWA-bijstand meer mogelijk is in hoofde van een Palestijns vluchteling, deze immers van rechtswege dient te worden erkend als vluchteling op grond van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie. Zij voegen hier nog aan toe dat bovendien onmogelijk correct kan gesteld worden dat zij dan maar een verblijfsmachtiging in België dienen te verzoeken via de procedure van gezinshereniging. Immers is er vooreerst een recht op asielbescherming (artikel 18 Handvest) alsook een brede internationale consensus inzake de noodzaak aan bescherming van Palestijnse vluchtelingen, terwijl anderzijds bij louter een procedure gezinshereniging de kinderen J., H., H. en Y. alsdan zonder enige bescherming en verblijfsrecht vallen. Verzoekers wijzen er in dit verband op dat enkel de ascendenten van een minderjarige Belg een verblijfsvergunning kunnen aanvragen op grond van gezinshereniging (artikel 40ter van de vreemdelingenwet), waardoor de kinderen J., H., H. en Y. zonder enig verblijfsrecht of beschermingsstatus zouden verblijven, terwijl zij op heden in België evenmin UNRWA-bescherming kunnen krijgen, noch kunnen geacht worden zich zonder hun ouders en zonder zus M. terug naar Libanon te begeven om terug onder een UNRWA-beschermingsmandaat te vallen. Bovendien kan een louter verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet onmogelijk gelijkgesteld worden met een asielbescherming door erkenning als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève, aldus verzoekers, die uit het voorgaande besluiten dat het gegeven van hun Belgisch kind (in hoofde van de kinderen J., H., H. en Y. hun Belgische zus) voor het ganse gezin wel degelijk een gegronde reden incorporeert waarom zij niet kunnen terugkeren naar Libanon, zodat voor het ganse gezin van rechtswege de erkenning als vluchteling zich opdringt op grond van artikel 1D, 2e lid van de Vluchtelingenconventie.

Daarnaast verwijzen verzoekers naar de uitermate precaire situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon, in het bijzonder voor een gezin met 5 jonge minderjarige kinderen, zonder eigen woning (dewelke immers verkocht werd om de vlucht naar Europa voor het gezin te kunnen financieren). Zij wijzen erop dat UNRWA kampt met een structureel en ernstig financieel deficit, hetgeen een negatieve impact heeft op haar werking en mogelijkheid om kwaliteitsvolle bijstand te kunnen leveren aan een almaar stijgend aantal vluchtelingen dat onder haar verantwoordelijkheid valt in een manifest onstabiele regio. Zij verwijzen tevens naar de website <http://refugees.resist.ca/document/situationlebanon.htm>, waar de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon wordt geduid en waarbij wordt uiteengezet hoe de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon tot op heden een schending van de internationale humanitaire conventies incorporeert. Hierbij is sprake van systematische discriminatie. Verzoekers werpen in dit verband op dat een systematische ernstige discriminatie kan gelijkgesteld worden met vervolging in de zin van de Conventie van Genève indien deze discriminerende maatregelen gevolgen hebben die ernstige schade toebrengen aan de betrokken persoon, bijvoorbeeld ernstige beperkingen om een beroep uit te oefenen, om zijn godsdienst te belijden of om toegang te hebben tot onderwijsinstellingen die normaal voor iedereen openstaan. Daar komt bovendien bij dat sedert de burgeroorlog in Syrië de condities voor Palestijnse vluchtelingen in kampen in Libanon nog eens drastisch verslechterd zijn. Concreet vangt Libanon als land met minder dan 6 miljoen inwoners op heden niet minder dan 1.165.500 Syrische vluchtelingen op (telling van eind februari 2015). Daardoor komen de reeds beperkte voorzieningen nog méér onder druk te staan, aldus verzoekers, die er te dezen op wijzen dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent dat sinds het uitbreken van de burgeroorlog in Syrië de impact van de oorlog op de buurlanden mede in rekening dient te worden gebracht bij het beoordelen van de mogelijkheid tot terugkeer en meer bepaald de houding van de Libanese autoriteiten daarbij.

Verzoekers besluiten dat in het licht van het bovenstaande niet in alle redelijkheid kan worden betwist dat zij in de onmogelijkheid zijn om terug te keren naar Libanon, zodat zij van rechtswege moeten worden erkend als vluchteling.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, voeren verzoekers aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat voor een gezin met 5 minderjarige kinderen (waaronder één Belgisch kind) er geen objectief risico op mensonwaardige situatie bestaat. Verzoeker verwijzen naar het Belgische reisadvies voor Libanon en betogen dat indien de Belgische overheid een reisadvies verleent aan de Belgen die overwegen naar deze regio te trekken, zulks per definitie *in casu* van belang is, temeer dochter M. immers Belg is en zij met andere woorden geadresseerd wordt door de Belgische overheid in dit reisadvies. Zij citeren verder nog uit een artikel van Knack, alsook uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel van M. Claes en menen uit de door hen aangehaalde informatie te kunnen besluiten dat hen en hun minderjarige kinderen J., H., H. en Y. minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend zodat zij middels de vereiste ernstige en noodzakelijke bescherming in België verblijfsgerichtigd kunnen samenwonen met hun Belgische dochter/zus M..

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: M. CLAES, 'Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure', in T.Vreemd. 2014, p. 52-67, een uittreksel uit het Bevolkings- en Wachtregister op naam van verzoekers dd. 17 juni 2015, een fotokopie van de Belgische identiteitskaart van dochter M. H., geboren te Deinze op 12 december 2014 en een bijlage 25 dd. 19 november 2014 waaruit afdoende duidelijk blijkt hoe mevrouw S. C. en haar kinderen H. J., H. H., H. H. en H. Y. een asielaanvraag indienen.

Ter terechtzitting van 8 januari 2016 laten verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een e-mail van mevrouw M. Claes van het BCHV in verband met de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon en de bescherming door UNRWA, het artikel "*Syrian refugees in Lebanon camp reliant on 'hell water' that reduces metal to rust*" van The Guardian van 26 mei 2015, het artikel "*Can the UN's agency for Palestinians be fixed*" van IRIN van 3 juli 2015, het artikel "*Lebanon: Lack of funds forces UNRWA to suspend cash assistance for housing for Palestine refugees from Syria*

in Lebanon” van ReliefWeb van 22 mei 2015 en het artikel *“Lebanon’s Palestinian Refugee Camps Protest UNRWA Aid Cuts”* van Global Research van 12 juni 2015.

2.3.2. Overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet laat verwerende partij op 22 december 2015 aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015.

Overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet laat verwerende partij op 23 december 2015 aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus Libanon *“Geldigheid reisdocument Palestijnen”* van 21 december 2015.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hen neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit hun verklaringen kan afgeleid worden dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen indien zij zouden terugkeren naar het kamp waar zij verbleven en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 augustus 2015, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van*

bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoekers voor hun vertrek uit hun land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoten wordt in de bestreden beslissingen niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekers van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekers van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatie-richtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al hebben zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekers van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden waardoor zij omwille van redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil verhinderd werden om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hen ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Hij/zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij/zij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvV, 1 december 2008, nr. 19.768). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het

dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoekers niet in staat blijken te zijn om doorheen hun verklaringen aan te tonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden daar er werd vastgesteld dat hun asielaansluiting ongelooftwaardig was wegens weinig overtuigende, onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen.

Zo wordt vastgesteld dat (i) verzoekers ongerijmde verklaringen afleggen aangaande de periode nadat H. bij verzoekster was binnengevallen en verzoeker onderweg was naar Hay Feraan om H. een lesje te leren, meer bepaald over het feit of de kinderen reeds thuis dan wel nog op school waren toen verzoeker terug thuis kwam en over wie de koffers heeft ingepakt (verzoeker dan wel zijn dochters), (ii) het ongelooftwaardig is dat verzoeker, een loodgieter die niet aangesloten was bij een of andere partij, met vijf andere mannen zonder enige strategie of plan een bolwerk van Amal wilde binnendringen om H., een van hun leden, een lesje te leren omdat hij het niet kunnen vond dat de man bij hem thuis binnen was geweest, temeer H. volgens verzoekers verklaringen een slechte reputatie had, hij een van de slechteriken is, niemand hem durft aan te pakken, hij lid is van een sterke organisatie en in die zin mensen achter zich heeft staan, niemand problemen met hem wil, enkel iemand die nog meer gesteund wordt door een nog sterkere organisatie de confrontatie zou aandurven en de wijk el Farhaan bovendien volledig in handen was van Amal, een organisatie wiens leden zich blijkens verzoekers verklaringen eender wat konden permitteren, het evenmin aannemelijk is dat verzoeker niet zou hebben kunnen voorzien dat er bij de confrontatie schoten zouden kunnen vallen, temeer hij bij vertrek reeds had opgemerkt dat de collega's van de oom van zijn echtgenote wapens bij zich hadden en het evenmin geloofwaardig is dat zijn oom, gezien de door verzoeker geschetste achtergrond van de persoon en de wijk in kwestie, het doel van hun missie niet enigszins tactvoller had kunnen aanbrengen dan "We willen H.H. een lesje leren", (iii) het niet aannemelijk is dat (a) verzoeker geen enkele poging meer heeft ondernomen om zich te informeren over het lot van oom S., die tijdens het gevecht gewond raakte, (b) hij zelfs geen enkele navraag meer heeft gedaan naar de eventuele verdere ontwikkelingen van het conflict, nochtans dé essentie van zijn relaas, terwijl oom S. nochtans een goed geplaatst persoon was om op de hoogte te zijn van de verdere ontwikkelingen gezien zijn positie bij de organisatie el Shaqia, zijn deelname aan het gevecht en het feit dat hij zou achtergebleven zijn in Hay Ferhaan nadat verzoeker de wijk alweer was ontvlucht, en verzoeker ook nog een aantal andere personen in en buiten het kamp had waar hij nog contact mee had en (c) hij niet weet of zijn ouders problemen hebben ondervonden omwille van zijn probleem, noch of oom S. nog problemen heeft gekend, (iv) gelet op het feit dat verzoekers vader de moeite wilde doen om hun identiteitskaarten op te halen in Wadi en deze op te sturen naar België en uit verzoekers verklaringen verder blijkt dat het contact met zijn ouders niet verbroken is, niet kan worden volgehouden dat verzoeker, en bij uitbreiding zijn echtgenote, door zijn familie zou verstoten zijn omdat hij weigerde in te gaan op de vraag van zijn vader om te scheiden gezien de eer van de familie was geschonden door de inval van H. en (v) hun reisweg van Libanon naar België niet geloofwaardig overkomt, zoals wordt toegelicht.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongelooftwaardigheid van hun vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven. Evenmin betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen wordt dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.12. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt

voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekers niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen door hen op zich ook niet wordt betwist.

In zoverre verzoekers opwerpen dat hun jongste dochter M. over de Belgische nationaliteit beschikt en bijgevolg niet kan geacht worden terug te keren naar het Palestijns vluchtelingenkamp Shatila te Libanon, dat hun dochter M. slechts een baby van een half jaar oud is en zij bijgevolg voor de volle 100% aangewezen is op de zorg van haar ouders, dat het dan ook duidelijk is dat zij hun dochter M. onmogelijk kunnen achterlaten in België om te kunnen terugkeren naar UNRWA-mandaatgebied, dat in het licht van de fundamentele bescherming van het gezinsleven en de rechten van het kind in het bijzonder, onmogelijk kan geoordeeld worden dat het kind M. als Belg in België moet achterblijven (als baby van 6 maanden oud), terwijl haar ouders worden geacht zich terug te begeven naar UNRWA-mandaatgebied te Libanon en dat zij, door de bescherming van het kerngezin (ouders en minderjarige kinderen) en het verbod van de disproportionele inmenging in dit fundamentele gezinsleven, dan ook de facto in de onmogelijkheid zijn om terug te keren naar UNRWA-mandaatgebied, gaan zij er vooreerst aan voorbij dat de bestreden beslissingen een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreffen, en dat met het wijzen op de mogelijkheid om terug te keren naar Libanon geen uitspraak wordt gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissingen houden bijgevolg geen verwijderingsmaatregel in, noch gaan zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten. Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat de Libanese autoriteiten een minderjarige dochter van in Libanon bij UNRWA geregistreerde Palestijnen de toegang tot het Libanese grondgebied zouden weigeren. Er kan bovendien niet worden ingezien waarom de Belgische nationaliteit van hun dochter verzoekers, die in Libanon geregistreerde Palestijnen zijn, zou beletten om zich opnieuw onder de bescherming of bijstand van UNRWA te plaatsen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen er niet toe strekken het gezinsleven van verzoekers te bemoeilijken of te verhinderen en op zich niet leiden tot een feitelijke scheiding van het gezin zodat verzoekers met hun betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk maken. De bestreden beslissingen houden enkel in dat verzoekers worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Het doel van de asielprocedure is immers enkel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. De Raad benadrukt te dezen nog dat verzoekers gebruik kunnen maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. Waar verzoekers er in dit verband op wijzen dat enkel de ascendenten van een minderjarige Belg een verblijfsvergunning kunnen aanvragen op grond van gezinshereniging (artikel 40ter van de vreemdelingenwet), waardoor de kinderen J., H., H. en Y. zonder enig verblijfsrecht of beschermingsstatus zouden verblijven, terwijl zij op heden in België evenmin UNRWA-bescherming

kunnen krijgen, noch kunnen geacht worden zich zonder hun ouders en zonder zus M. terug naar Libanon te begeven om terug onder een UNRWA-beschermingsmandaat te vallen, kunnen zij niet worden gevolgd. De kinderen J., H., H. en Y. volgen immers, zolang zij minderjarig zijn, het verblijfsstatuut van hun ouders.

2.13. Verder blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan (COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Dit wordt andermaal bevestigd in het rapport van Danish Immigration Services, *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014. Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat, behoudens de stopzetting van het *Emergency Program* in Nahr el-Bared, UNRWA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015, p. 12). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Dit kan evenmin blijken uit de door verzoekers bijgebrachte informatie. Ook met de argumentatie dat sedert de burgeroorlog in Syrië de condities voor Palestijnse vluchtelingen in kampen in Libanon nog eens drastisch verslechterd zijn en dat Libanon als land met minder dan 6 miljoen inwoners op heden niet minder dan 1.165.500 Syrische vluchtelingen opvangt (telling van eind februari 2015), waardoor de reeds beperkte voorzieningen nog méér onder druk komen te staan, tonen verzoekers geenszins aan dat de UNRWA-bijstand in hun hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Verzoekers betwisten op algemene wijze de actualiteit van de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie, doch zij slagen er niet in aan te tonen dat deze informatie niet meer correct zou zijn, noch dat uit de feitelijke vaststellingen de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken. Nergens uit verzoekers hun verklaringen blijkt overigens dat zij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoren of dat hij beroep dienden te doen op het *Emergency Program*, integendeel (zie ook verder). Bijgevolg kunnen verzoekers evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hen in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Verzoekers wijzen er nog op dat UNRWA kampt met een structureel en ernstig financieel deficit, hetgeen een negatieve impact heeft op haar werking en mogelijkheid om kwaliteitsvolle bijstand te kunnen leveren aan een alsmaar stijgend aantal vluchtelingen dat onder haar verantwoordelijkheid valt in een manifest onstabiele regio. Zij brengen hiermee evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Er dient in dit verband overigens te worden benadrukt dat uit verzoekers hun verklaringen blijkt dat zij weliswaar geregistreerd zijn bij UNRWA maar dat zij ervoor kozen om geen gebruik te maken van de diensten van UNRWA en dat zij gebruik maakten van privé-voorzieningen (ziekenhuis en scholen voor de kinderen) omdat zij de kwaliteit van de dienstverlening er beter vonden. De verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA en het neerleggen van informatie dienaangaande is *in casu* dan ook niet relevant en vermag geen ander licht te werpen op de beoordeling van verzoekers hun asielaanvraag.

In zoverre verzoekers er nog op wijzen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers hun vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt

in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil en waardoor zij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slagen verzoekers er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevonden.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014 –, waardoor verzoekers niet kunnen volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar zij concreet aannemelijk dienen te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: "(...) Zo verklaarde u vooreerst dat u voor uw huwelijk met uw ouders in een woning in Sabra – niet in een vluchtelingenkamp, woonde. Dit huis was eigendom van uw familie. Na uw huwelijk ging u met uw echtgenote in het vluchtelingenkamp Shatila. Ook deze woning was eigendom van uw familie (CGVS A.(...) I p. 7 en 8). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u bij UNWRA geregistreerd was (CGVS A.(...) I p.5). Ter staving van dit gegeven legt u een UNWRA registratiekaart neer. U deed geen beroep op de diensten van UNWRA doch, zoals hoger reeds aangehaald, was dit uw eigen keuze (CGVS A.(...) I p.6). Zo maakte u geen gebruik van de medische centra van UNWRA. U verkoos het Hariri privé ziekenhuis. U vond de kwaliteit van de dienstverlening er beter (CGVS A.(...) I p.6). Ook uw kinderen gingen niet naar UNWRA scholen. U had hen ingeschreven in de privé school el Almiyah, een school net buiten het kamp gelegen. Een school waar ook u onderwijs genoten had (CGVS A.(...) I p.8). U moest hiervoor 600 dollar per kind per jaar betalen (CGVS A.(...) I p.8). De twee oudste kinderen gingen naar deze school, terwijl uw twee jongste kinderen gingen naar een kleuterschool in het kamp zelf. Voor deze scholing betaalde u 150 dollar per kind (CGVS A.(...) I p.9). U wilde geen gebruik maken van de UNWRA scholen omdat het onderwijs er van slechte kwaliteit was, zo zegt u (CGVS A.(...) p.9). Nog volgens uw verklaringen was u werkzaam als zelfstandig loodgieter en hield zich bezig met het installeren van sanitair en waterleidingen op werven zowel in als buiten het kamp. Met dit werk verdiende u gemiddeld 1000 dollar per maand, afhankelijk van de opdrachten (CGVS A.(...) I p.9). Nog volgens uw verklaringen had u soms iemand bij u in dienst wanneer u veel werk had (CGVS A.(...) I p. 9). Wat betreft de influx van de Syrische vluchtelingen en de weerslag ervan op het werk betreft, liet u optekenen dat Syriërs voor een lager loon wilden werken. U had echter een aantal vaste klanten die niet zomaar eender wilden laten komen. U kon op die manier toch een degelijk inkomen genereren (CGVS A.(...) I p.11). Om uw reis te bekostigen heeft u het huis in Shatila voor 35000 dollar verkocht aan uw buurman (CGVS A.(...) I p.18). Aangezien u over een vast klantenbestand beschikte en u zich, gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw verstoting door uw familie, eventueel tijdelijk bij uw ouders in hun huis zou kunnen vestigen bij terugkeer acht het CGVS dat u bij terugkeer naar Libanon niet in mensonwaardige omstandigheden zou terecht komen. Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat uw ouders zouden gezegd hebben dat jullie niet naar hen mogen terugkeren als jullie asielaanvraag geweigerd wordt (CGVS C.(...) I p.3). Aangezien de door u ingeroepen vluchtmotieven als ongeloofwaardig geapprecieerd werden, kan aangenomen worden dat uw ouders hun enige zoon en zijn gezin wel onderdak zullen verlenen. U haalde voorts nog aan dat u en uw echtgenote het psychologisch moeilijk hebben. Uw echtgenote zou ook een psycholoog bezoeken (CGVS A.(...) II p.4). Ondanks dat u werd meegegeven dat u medische attesten hiervan kan doorsturen heeft u noch uw echtgenote tot op heden hier gevolg aan gegeven. (...)"

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf

dienden te verlaten en dat verzoekers geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar zij verbleven.

Verzoekers brengen in voorliggend verzoekschrift geen op hun persoon betrokken feiten aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een ander daglicht kunnen stellen. Waar zij erop wijzen dat hun woning werd verkocht om de vlucht naar Europa voor het gezin te kunnen financieren, herhaalt de Raad dat aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de verstoting door verzoekers familie, in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoekers ouders hun enige zoon en zijn gezin wel tijdelijk onderdak zullen verlenen.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoekers moeten derhalve zelf concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en zij kunnen hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar zij dienen concreet aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM lopen.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekers maakten doorheen hun verklaringen geen gewag van dergelijke problemen en zij maken met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofde sprake is van discriminatie die hun leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. Verzoekers dienen dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in hun hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van hun fundamentele mensenrechten waardoor het leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij in gebreke blijven. Verzoekers hebben immers op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat zij persoonlijk het slachtoffer waren van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten en uit niets blijkt dat zij, daargelaten de door hen aangehaalde doch ongeloofwaardig bevonden problemen met Amal, problemen kenden met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Integendeel, dient nogmaals herhaald dat zoals hoger uiteengezet *in casu* dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt dat hun

individuele situatie in Libanon behoorlijk was. Verzoekers brengen geen concrete op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers in hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* van 11 mei 2015, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van

een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat noch uit het reisadvies, noch uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel van M. Claes kan blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn/haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu* zoals blijkt uit het voorgaande. Daar verzoekers aldus geen concrete elementen aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat worden verzoekers conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoekers tonen voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS